

LECTIO DIVINA SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 11, 1-45

Nagyböjt 5. vasárnap („A” év)

Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia

PÉCSI EGYHÁZMEGYE
„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIAS 29.11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia

Abban az időben:

Lázár beteg volt Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában. Ez a Mária kente meg az Urat mirhával, és törölte meg lábait a hajával. A beteg Lázár, az ő testvérük volt.

A két leánytestvér megüzenzte Jézusnak: „Uram, nézd, beteg, akit szeretsz!” Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: „Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére fog szolgálni, hogy az Isten Fia megdicsőüljön.”

Jézus szerette őket: Mártát, Máriát és Lázárt. Amikor tehát meghallotta, hogy Lázár beteg, két napig ott időzött még, ahol volt, azután így szólt a tanítványokhoz: „Menjünk el ismét Judeába?”

A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és te megint odamégy?” Jézus ezt felelte: „Nem tizenkét órája van a nappalnak? Aki nappal jár, nem botlik el, mert látja a világ világosságát. De aki éjszaka jár, elbotlik, mert hiányzik belőle a világosság.” Ezt mondta, azután hozzátette: „Lázár, a mi barátunk elaludt. De én megyek és fölkeltem.” A tanítványok így szóltak: „Uram, ha elaludt, akkor meggyógyul.”

Jézus Lázár haláláról beszélt, ők azonban azt hitték, hogy az álomba merülésre gondol. Erre Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt. És hogy nem voltam ott, öröömre szolgál miattatok, hogy higgyetek. Most azonban induljunk hozzá!”

Tamás, akinek Iker volt a mellékneve, így szólt tanítványtársaihoz: „Menjünk, és haljunk meg mi is vele együtt!”

Amikor Jézus megérkezett, Lázár már négy napja a sírban feküdt. Betánia Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumra (fél óra járásnyira). Így sok zsidó jött Máriához és Mártához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

Amint Márta meghallotta, hogy Jézus jön, eléje sietett, míg Mária otthon maradt. Márta így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem! De tudom, hogy most is, bármit kérsz Istentől, megadja neked.” Jézus ezt felelte neki: „Testvéred fel fog támadni!” Erre Márta így szólt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

Jézus folytatta: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is hal, élni fog. Mindaz, aki él és hisz én bennem, az nem hal meg örökre. Hiszed ezt?” Márta ezt válaszolta neki: „Igen, Uram! Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön!”

E szavak után elment és hívta a testvérét, Máriát. Halkan odaszólt neki: „Megjött a Mester, és hív téged!” Ennek hallatára ő rögtön fölkel, és Jézushoz sietett. Jézus ugyanis még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Mártával találkozott.

A zsidók pedig, akik Máriával együtt a házban voltak és vigasztalták őt, amikor látták, hogy Mária gyorsan fölkel és kimegy, utána siettek.

Azt gondolták, hogy a sírhoz megy, hogy ott kisírja magát.

Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt, e szavakkal borult lábaihoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!”

Mikor Jézus látta, hogy Mária sír, és hogy a vele jött zsidók is sírnak, lelke mélyéig megrendült és megindult. Megkérdezte: „Hova temettétek?” Azok így szóltak: „Jöjj, Uram, és lásd!” Ekkor Jézus könnyekre fakadt. Erre a zsidók megjegyezték: „Nézzétek, mennyire szerette őt!” Némelyek azonban így szóltak: „Ő, aki visszaadta a vak látását, nem akadályozhatta volna meg, hogy meghaljon?”

Jézus pedig, még mindig mélyen megrendülve a sírhoz ment, amely egy kővel elzárt barlang volt. Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ!” Márta, az elhunyt testvére megjegyezte: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” Jézus ezt válaszolta neki: „Mondtam már neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!” Elvették tehát a követ. Jézus az égre emelte szemét, és így szólt: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én ugyan tudom, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló nép miatt mondom, hogy higgyék: te küldöttél engem!”

E szavak után Jézus hangos szóval kiáltotta: „Lázár, jöjj ki!” A halott azonnal kijött, kezén és lábán a rátekert leplekkel, arcán pedig a kendővel, amelyet fejére csavartak. Jézus megparancsolta: „Oldjátok fel, hogy járni tudjon!”

A zsidók közül, akik Máriához jöttek, sokan hittek Jézusban, miután látták, amit cselekedett.

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

¹ Ἦν δὲ τις ἀσθενῶν, Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας ἐκ τῆς κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

Volt pedig egy beteg, Lázár Betániából, Máriának és Mártának, az ő testvérének, a falujából.

² Ἦν δὲ Μαρίας ἡ ἀλείψασα τὸν κύριον μύρῳ καὶ ἐκμάζασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξίν αὐτῆς, ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἡσθένει.

Mária volt pedig az, aki megkenste az Urat illatos kenettel, és megtörölte az ő lábait a maga hajával, akinek a testvére: Lázár volt beteg.

³ ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν λέγουσαι Κύριε, ἴδε ὃν **φιλεῖς** ἀσθενεῖ.

A lánytestvérek tehát elküldtek hozzá mondva: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.”

⁴ ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστιν πρὸς θάνατον ἀλλ’ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ δι’ αὐτῆς.

Hallva pedig Jézus mondta: „Ez a betegség nem a halálért van, hanem Isten dicsőségének érdekében, hogy megdicsőüljön az Isten Fia általa.”

⁵ **ἡγάπα** δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

Jézus pedig **szerette Mártát és annak lánytestvérét, és Lázárt.**

⁶ ὥς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας.

Amikor tehát hallotta, hogy beteg, akkor maradt két napot, amely helyen volt.

⁷ ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· Ἀγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.

Később ezután mondja a tanítványoknak: „Menjünk ismét Júdeába!”

⁸ λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Ῥαββί, νῦν ἐζητοῦν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

A tanítványok mondják neki: „Rabbi, most próbáltak téged megkövezni a zsidók, és ismét elmész oda?”

⁹ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὐχὶ δώδεκα ὥραί εἰσιν τῆς ἡμέρας; ἐὰν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει.

Jézus felelte: „Nemde 12 órája van a napnak? Ha valaki nappal sétál, nem botlik el, mert látja ennek a világnak a világosságát.

¹⁰ ἐὰν δὲ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.

Ha pedig valaki éjjel sétál, elbotlik, mert nincs benne világosság.”

¹¹ ταῦτα εἶπεν, καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται, ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν.

Ezeket mondta, és ezután mondja nekik: „Lázár, a mi barátunk elaludt: de elmegyek, hogy fölébresszem őt.”

¹² εἶπαν οὖν οἱ μαθηταὶ αὐτῷ Κύριε, εἰ κεκοίμηται σωθήσεται.

Mondták tehát a tanítványok neki: „Uram, ha elaludt, jobban lesz majd.”

¹³ εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει.

Pedig Jézus az ő haláláról mondta, azok viszont azt gondolták, hogy az álomnak alvásáról mondja.

¹⁴ τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παρρησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανεν,

Akkor tehát Jézus nyíltan mondta nekik: „Lázár meghalt,

¹⁵ καὶ χαίρω δι’ ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι οὐκ ἦμην ἐκεῖ ἀλλὰ ἄγωμεν πρὸς αὐτόν.

és örvendek miattatok, hogy higgyetek, mert nem voltam ott: hanem menjünk hozzá!”

¹⁶ εἶπεν οὖν Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος τοῖς συμμαθηταῖς Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ’ αὐτοῦ.

Tehát Tamás, a Didimusznak nevezett, mondta a tanítványtársaknak: „Menjünk mi is, hogy vele együtt haljunk meg!”

¹⁷ Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡδὴ ἡμέρας ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.

Elmenve tehát Jézus négy napja már a sírban feküdve találta őt.

¹⁸ ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε.

Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy 15 stádiumnyira.

¹⁹ πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρὶὰμ ἵνα παραμυθῇσονται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

Sokan pedig a zsidók közül eljöttek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

²⁰ ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι Ἰησοῦς ἔρχεται ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.

Márta pedig, amikor hallotta, hogy Jézus jön, elébe ment neki, Mária pedig otthon tartózkodott.

²¹ εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε οὐκ ἂν ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός μου

Márta mondta tehát Jézus felé: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem:

²² καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν θεὸν δώσει σοι ὁ θεός.

(de) most is tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, meg fogja adni neked az Isten.”

²³ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.

Mondja neki Jézus: „Testvéred fel fog támadni.”

²⁴ λέγει αὐτῷ ἡ Μάρθα· Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

Mondja neki Márta: „Tudom, hogy fel fog támadni a feltámadáskor az utolsó napon.”

²⁵ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς **Εγώ εἰμι** ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται,

Mondta neki Jézus: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki énbennem hisz, még ha meghal is, élni fog,

²⁶ καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα· πιστεύεις τοῦτο; **és mindaz, aki él és hisz énbennem, nem hal meg örökre: hiszed ezt?”**

²⁷ λέγει αὐτῷ· Ναί, κύριε· ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.

Mondja neki: „Igen, Uram, én hittem, hogy Te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világba jön.”

²⁸ Καὶ τοῦτο εἰποῦσα ἀπῆλθεν καὶ ἐφώνησεν Μαριὰμ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα εἰποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρεστιν καὶ φωνεῖ σε.

És ezt mondva elment, és hívta Máriát, a lánytestvérét, titokban mondva: „A Mester van itt, és téged hív.”

²⁹ ἐκεῖνη δὲ ὡς ἤκουσεν ἠγέρθη ταχὺ καὶ ἦρχετο πρὸς αὐτόν·

Az pedig amint meghallotta, felkelt tüstént, és elment hozzá:

³⁰ οὐπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην, ἀλλ’ ἦν ἔτι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπῆντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.

Jézus pedig még nem ment el a faluba, hanem még azon a helyen volt, ahol Márta elébe ment neki.

³¹ οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ’ αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτήν, ἰδόντες τὴν Μαριὰμ ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ δόξαντες ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ.

A zsidók tehát, akik vele voltak a házban, és vigasztalták őt, látva Máriát, hogy tüstént felkelt és kiment, követték őt, azt gondolva, hogy elmegy a sírhoz, hogy ott sírjon.

³² ἡ οὖν Μαριὰμ ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν Ἰησοῦς ἰδοῦσα αὐτὸν ἔπεσεν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, λέγουσα αὐτῷ Κύριε, εἰ ἦς ὧδε οὐκ ἂν μου ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός.

Mária tehát, amikor megérkezett, ahol Jézus volt, látva őt a lábaihoz borult mondva neki: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”

33 Ἰησοῦς οὖν ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν,

Jézus tehát amikor látta őt sírva, és a vele együtt jövő zsidókat sírva, lélekben háborgott, és megszorodott:

34 καὶ εἶπεν Ποῦ θεθείκατε αὐτόν; λέγουσιν αὐτῷ Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε.

és mondta: „Hol helyeztétetek el őt?” Mondják neki: „Uram, jöjj és íme.”

35 ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.

Jézus elkezdett sírni.

36 ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν.

A zsidók mondták tehát: „Íme, hogy szerette őt.”

37 τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπαν· Οὐκ ἐδύνατο οὗτος ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ;

Egyesek pedig közölük mondták: „Nem volt képes ez, aki a vak szemeit megnyitotta, cselekedni, hogy ez ne haljon meg?”

38 Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ’ αὐτῷ.

Jézus tehát ismét magában háborogva megy a sírba: volt pedig egy barlang, és egy kő feküdt rajta.

39 λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρατε τὸν λίθον. λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τετελευτηκότος Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστιν.

Mondja Jézus: „Vigyétek el a követ!” Mondja neki Márta, az elhunynak a lánytestvére: „Uram, már szaga van, ugyanis negyednapos.”

40 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἰπὸν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσης ὅψῃ τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ;

Mondja neki Jézus: „Nem mondtam neked, hogy ha hiszel, látni fogod az Isten dicsőségét?”

41 ἔρραν οὖν τὸν λίθον. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔρρεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ εἶπεν· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου,

Elvitték tehát a követ. Jézus pedig magasba emelte szemeit, és mondta: „Atyám, hálát adok Neked, mert meghallgattál engem.”

42 ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεῦσωσιν ὅτι σὺ με ἀπέστειλας.

Én pedig tudom, hogy mindig meghallgatsz engem, de a körülálló tömeg miatt mondtam, hogy higgyék: Te küldtél engem.”

43 καὶ ταῦτα εἰπὼν φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασεν Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

És ezeket mondva nagy hangon kiáltott: „Lázár, gyere ki!”

⁴⁴ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς Λύσατε αὐτὸν καὶ ἄφετε αὐτὸν ὑπάγειν.

Kijött az elhunyt, keze-lába pólyával volt összekötve, és az arca kendőbe volt göngyölve. Mondja nekik Jézus: „Oldozzátok el őt, és hagyjátok őt elmenni!”

⁴⁵ Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαριάμ καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Sokan tehát a zsidók közül, akik eljöttek Máriához és látták, amiket cselekedett, el kezdtek hinni benne.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹ ERAT AUTEM QUIDAM LAN GUENS LAZARUS A BETHANIA, DE CASTELLO MARIAE ET MARTHAЕ SORORIS EIUS.

¹ Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában volt egy beteg, Lázár.

¹ Volt egy Lázár nevű beteg Betániában, Máriának és nővérének, Mártának a falujában.

¹ Betániában, Máriának és nővérének, Mártának falujában, volt egy Lázár nevű beteg.

¹ Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márthának falujából.

¹ Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Betániából, Máriának és nővérének, Mártának a falujából.

² MARIA AUTEM ERAT, QUAE UNXIT DOMINUM UNGUENTO ET EXTERSIT PEDES EIUS CAPILLIS SUIS, CUIUS FRATER LAZARUS INFIRMABATUR.

² Ez a Mária kente meg az Urat olajjal és törölte meg a lábát a hajával. Az ő testvére, Lázár volt a beteg.

² Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és lábát hajával törölgette. Az ő testvére, Lázár volt beteg.

² Mária kente meg az Urat illatos olajjal és törölte meg lábát a hajával.

² Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törlé meg annak lábait.

² Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és a lábát a hajával törölte meg. Az ő testvére, Lázár volt a beteg.

³ MISERUNT ERGO SORORES AD EUM DICENTES: “DOMINE, ECCE, QUEM AMAS, INFIRMATUR”.

³ A nővérek megüzenték neki: „Uram, akit szeretsz, beteg.”

³ A nővérek üzentek érte: »Uram, íme, akit szeretsz, beteg.«

³ *Testvére, Lázár volt a beteg. A nővérek megüzenték neki: „Uram, akit szeretsz, beteg.”*

³ *Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg.*

³ *A nővérei megüzenték Jézusnak: „Urunk, íme, akit szeretsz, beteg.”*

⁴ AUDIENS AUTEM IESUS DIXIT: “INFIRMITAS HAEC NON EST AD MORTEM SED PRO GLORIA DEI, UT GLORIFICETUR FILIUS DEI PER EAM”.

⁴ Ennek hallatára Jézus azt mondta: „Ez a betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.”

⁴ Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: »Ez a betegség nem válik halálára, hanem Isten dicsőségére, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.«

⁴ *Ennek hallatára Jézus így szólt: „A betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy ezáltal megdicsőüljön az Isten Fia.”*

⁴ *Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.*

⁴ *Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt: – Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére van, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.*

⁵ DILIGEBAT AUTEM IESUS MARTHAM ET SOROREM EIUS ET LAZARUM.

⁵ Jézus szerette Mártát, a nővérét (Máriát) és Lázárt.

⁵ Jézus szerette Mártát, meg a nővérét, és Lázárt.

⁵ *Jézus szerette Mártát, nővérét (Máriát) és Lázárt.*

⁵ *Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt.*

⁵ *Jézus szerette Mártát, ennek nővérét, és Lázárt.*

⁶ UT ERGO AUDIVIT QUIA INFIRMABATUR, TUNC QUIDEM MANSIT IN LOCO, IN QUO ERAT, DUOBUS DIEBUS;

⁶ Amikor meghallotta, hogy beteg, két napig még ott maradt, ahol volt,

⁶ Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig még azon a helyen maradt, ahol volt,

⁶ *Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig még helyben maradt, de aztán így szólt tanítványaihoz:*

⁶ *Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, a hol vala.*

⁶ *Amikor megtudta, hogy beteg, még két napig ott maradt, ahol volt.*

⁷ DEINDE POST HOC DICIT DISCIPULIS: “EAMUS IN IUDAEAM ITERUM”.

⁷ s akkor szólt a tanítványoknak: „Menjünk vissza Júdeába!”

⁷ azután így szólt a tanítványokhoz: »Menjünk ismét Júdeába.«

⁷ „Menjünk ismét Júdeába.”

⁷ Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába.

⁷ Ezután így szólt tanítványaihoz: – Menjünk ismét Júdeába!

⁸ DICUNT EI DISCIPULI: “RABBI, NUNC QUAEREBANT TE IUDAEI LAPIDARE, ET ITERUM VADIS ILLUC?”.

⁸ „Mester – felelték a tanítványok –, most akartak ott megkövezni a zsidók és újra odamész?”

⁸ A tanítványok azt mondták neki: »Rabbi, most akartak a zsidók megkövezni, és ismét odamégy?«

⁸ „Mester, féltették tanítványai, most akartak megkövezni a zsidók, és te ismét odamégy?”

⁸ Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy?

⁸ A tanítványok ezt mondták neki: – Rabbi, most akartak megkövezni a zsidók, és megint oda akarsz menni?

⁹ RESPONDIT IESUS: “NONNE DUODECIM HORAE SUNT DIEI? SI QUIS AMBULAVÉRIT IN DIE, NON OFFENDIT, QUIA LUCEM HUIUS MUNDI VIDET;

⁹ Jézus így válaszolt: „Nem tizenkét órája van a napnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát.

⁹ Jézus azt felelte: »Nem tizenkét órája van a nappalnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja ennek a világnak a világosságát.

⁹ Jézus így válaszolt: „Nem tizenkét órája van a napnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert e világ világosságában lát.

⁹ Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát.

⁹ Jézus így válaszolt: – Nem tizenkét órája van a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja ennek a világnak a világosságát;

¹⁰ SI QUIS AUTEM AMBULAVÉRIT IN NOCTE, OFFENDIT, QUIA LUX NON EST IN EO”.

¹⁰ Aki azonban éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága.”

¹⁰ Aki pedig éjjel jár, megbotlik, mert nincs benne világosság.«

¹⁰ *De aki éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága.”*

¹⁰ *De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.*

¹⁰ *de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs benne világosság.*

¹¹ HAEC AIT ET POST HOC DICIT EIS: “LAZARUS AMICUS NOSTER DORMIT, SED VADO, UT A SOMNO EXSUSCITEM EUM”.

¹¹ Aztán így folytatta: „Barátunk, Lázár elaludt, de elmegyek és fölébresztem.”

¹¹ Ezt mondta, azután így szólt hozzájuk: »A barátunk, Lázár elaludt, de megyek, hogy felkeltsem őt az álomból.«

¹¹ Így szólt, majd folytatta: „Lázár, a mi barátunk, elaludt. Megyek, hogy fölkeltssem álmából.”

¹¹ Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felkeltsem őt.

¹¹ Ezeket mondta nekik, majd hozzátette: – Lázár, a mi barátunk elaludt, de megyek, hogy felébresszem. –

¹² DIXERUNT ERGO EI DISCIPULI: “DOMINE, SI DORMIT, SALVUS ERIT”.

¹² „Uram, ha alszik, akkor meggyógyul” – felelték a tanítványok.

¹² A tanítványok erre azt mondták: »Uram, ha alszik, meg fog gyógyulni.«

¹² „Uram, mondták a tanítványok, ha elaludt, meggyógyul.”

¹² Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul.

¹² Urunk, ha elaludt – mondták a tanítványok –, akkor majd meggyógyul.

¹³ DIXERAT AUTEM IESUS DE MORTE EIUS, ILLI AUTEM PUTAVERUNT QUIA DE DORMITIONE SOMNI DICERET.

¹³ Jézus Lázár haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy alvásáról beszélt.

¹³ Jézus azonban a haláláról szólt, azok pedig azt gondolták, hogy az álom nyugalmáról beszél.

¹³ Jézus a haláláról beszélt, ők azonban azt gondolták, hogy alvásról beszél.

¹³ Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól.

¹³ Jézus azonban a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy az alvásról szól.

¹⁴ TUNC ERGO DIXIT EIS IESUS MANIFESTE: “LAZARUS MORTUUS EST,

¹⁴ Ezért Jézus világosan megmondta nekik: „Lázár meghalt.

¹⁴ Ezért Jézus nyíltan megmondta nekik: »Lázár meghalt,

¹⁴ Erre Jézus nyíltan megmondta nekik:

¹⁴ Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár meghalt.

¹⁴ Akkor Jézus nyíltan megmondta nekik: – Lázár meghalt,

¹⁵ ET GAUDEO PROPTER VOS, UT CREDATIS, QUONIAM NON ERAM IBI; SED EAMUS AD EUM”.

¹⁵ Miattatok örülök, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. De most menjünk el hozzá!”

¹⁵ és örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy majd higgyetek. De menjünk hozzá!«

¹⁵ „Lázár meghalt, de én örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. Menjünk most hozzá.”

¹⁵ És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higgyetek. De menjünk el ő hozzá!

¹⁵ és örülök, hogy nem voltam ott. Miattatok örülök, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!

¹⁶ DIXIT ERGO THOMAS, QUI DICITUR DIDYMUS, AD CONDISCIPULOS: “EAMUS ET NOS, UT MORIAMUR CUM EO!”.

¹⁶ Tamás, akit melléknevén Didimusznak hívtak, így szólt a többi tanítványhoz: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

¹⁶ Tamás, akit Ikernek neveznek, így szólt a többi tanítványhoz: »Menjünk mi is, és haljunk meg vele együtt!«

¹⁶ Tamás, melléknevén Didimusz, buzdította a többi tanítványt: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

¹⁶ Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.

¹⁶ Tamás, akit Ikernek neveztek, azt mondta tanítványtársainak: – Menjünk el mi is, és haljunk meg vele!

¹⁷ VENIT ITAQUE IESUS ET INVENIT EUM QUATTUOR DIES IAM IN MONUMENTO HABENTEM.

¹⁷ Amikor Jézus megérkezett, Lázár már négy napja a sírban volt.

¹⁷ Amikor Jézus megérkezett, úgy találta, hogy Lázár már négy napja a sírban van.

¹⁷ Mikor Jézus megérkezett, Lázár már négy napja a sírban feküdt.

¹⁷ Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban.

¹⁷ Amikor odaért, Jézus megtudta, hogy már négy napja a sírban van.

¹⁸ ERAT AUTEM BETHANIA IUXTA HIEROSOLYMAM QUASI STADIIS QUINDECIM.

¹⁸ Betánia Jeruzsálem közelében feküdt, mintegy tizenöt stádiumnyira.

¹⁸ Betánia pedig Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumnyira.

¹⁸ Betánia Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt stádiumnyira.

¹⁸ Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira;

¹⁸ Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt stadiumnyira.

¹⁹ MULTI AUTEM EX IUDAEIS VENERANT AD MARTHAM ET MARIAM, UT CONSOLARENTUR EAS DE FRATRE.

¹⁹ Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriaához, hogy testvérük miatt vigasztalják őket.

¹⁹ Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriaához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

¹⁹ Így sok zsidó jött Mártához és Máriaához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

¹⁹ És a zsidók közül sokan mentek vala Mártához és Máriaához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől.

¹⁹ A zsidók közül sokan jöttek Mártához és Máriaához, hogy vigasztalják őket a testvérük miatt.

²⁰ MARTHA ERGO UT AUDIVIT QUIA IESUS VENIT, OCCURRIT ILLI; MARIA AUTEM DOMI SEDEBAT.

²⁰ Amikor Márta meghallotta, hogy Jézus közeledik, eléje sietett, Mária pedig otthon maradt.

²⁰ Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, eléje ment, Mária pedig otthon maradt.

²⁰ Jézus jöttének hallatára Márta azonnal eléje ment, Mária azonban otthon maradt.

²⁰ Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jó, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala.

²⁰ Amikor Márta megtudta, hogy Jézus érkezik, elébe ment, Mária azonban otthon maradt.

²¹ DIXIT ERGO MARTHA AD IESUM: “DOMINE, SI FUISSSES HIC, FRATER MEUS NON ESSET MORTUUS!

²¹ „Uram – szólította meg Márta Jézust –, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem.

²¹ Márta akkor így szólt Jézushoz: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

²¹ „Uram, szólt Márta Jézushoz, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem,

²¹ Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

²¹ Márta így szólt Jézushoz: – Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

²² SED ET NUNC SCIO QUIA, QUAECUMQUE POPOSCERIS A DEO, DABIT TIBI DEUS”.

²² De most is tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, megadja neked.”

²² De most is tudom, hogy bármit is kérsz Istentől, Isten megadja neked.«

²² de tudom, hogy most is, bármit kérsz az Istentől, megadja neked.”

²² *De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.*

²² *De most is tudom, hogy amit csak kérsz Istentől, megadja neked Isten. –*

²³ DICIT ILLI IESUS: “RESURGET FRATER TUUS”.

²³ Jézus megnyugtatta: „Feltámad testvéred.”

²³ Jézus azt felelte neki: »Testvéred fel fog támadni.«

²³ *Jézus megnyugtatta: „Testvéred föl fog támadni.”*

²³ *Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred.*

²³ *Testvéred fel fog támadni – mondta neki Jézus. –*

²⁴ DICIT EI MARTHA: “SCIO QUIA RESURGET IN RESURRECTIONE IN NOVISSIMO DIE”.

²⁴ „Tudom, hogy feltámad – mondta Márta – majd a feltámadáskor, az utolsó napon.”

²⁴ Márta így szólt hozzá: »Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.«

²⁴ *Márta megjegyezte: „Tudom, hogy föl fog támadni a föltámadáskor az utolsó napon.”*

²⁴ *Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.*

²⁴ *Tudom – felelte Márta –, hogy fel fog támadni a feltámadáskor, az utolsó napon.*

²⁵ DIXIT EI IESUS: “EGO SUM RESURRECTIO ET VITA. QUI CREDIT IN ME, ET SI MORTUUS FUERIT, VIVET;

²⁵ Jézus így folytatta: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.

²⁵ Jézus azt mondta neki: »Én vagyok a föltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is halt, élni fog,

²⁵ *Jézus kijelentette neki: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog.*

²⁵ *Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;*

²⁵ *Jézus ekkor ezt mondta neki: – Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog;*

²⁶ ET OMNIS, QUI VIVIT ET CREDIT IN ME, NON MORIETUR IN AETERNUM. CREDIS HOC?”.

²⁶ Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre. Hiszed ezt?”

²⁶ és mindaz, aki él és hisz bennem, nem hal meg soha. Hiszed ezt?«

²⁶ *Mindaz, aki belém vetett hittel él, nem hal meg sohasem. Hiszed ezt?”*

²⁶ *És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*

²⁶ *és mindaz, aki él és hisz én bennem, nem halhat meg örökre. Hiszed ezt? –*

²⁷ AIT ILLI: “UTIQUE, DOMINE; EGO CREDIDI QUIA TU ES CHRISTUS FILIUS DEI, QUI IN MUNDUM VENISTI”.

²⁷ „Igen, Uram – felelte –, hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön.”

²⁷ Márta azt felelte neki: »Igen, Uram, hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világba jön.«

²⁷ „Igen, Uram, felelte, hiszem, hogy te vagy a Messiás, az (élő) Isten fia, aki a világra jön.”

²⁷ Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövődő vala.

²⁷ Igen, Uram – válaszolta Márta –, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világba jön.

²⁸ ET CUM HAEC DIXISSET, ABIIT ET VOCAVIT MARIAM SOROREM SUAM SILENTIO DICENS: “MAGISTER ADEST ET VOCAT TE”.

²⁸ E szavakkal elment és hívta nővérét, Máriát. Halkan szólt neki: „Itt a Mester és hívat.”

²⁸ Miután ezt mondta, elment és hívta a nővérét, Máriát, és odasúgta neki: »A Mester itt van és hív téged.«

²⁸ E szavakkal elment, hívta nővérét, Máriát és csendben közölte vele:

²⁸ *És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged.*

²⁸ Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérenek, Máriának: – A Mester itt van, és téged hív.

²⁹ ILLA AUTEM UT AUDIVIT, SURREXIT CITO ET VENIT AD EUM;

²⁹ Ennek hallatára (Mária) gyorsan fölkelt és odasietett hozzá.

²⁹ Amikor az meghallotta ezt, gyorsan fölkelt, és hozzá sietett.

²⁹ „Itt a mester, hív téged.” Ennek hallatára az rögtön fölkelt és hozzá sietett.

²⁹ Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne.

²⁹ Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és elindult hozzá.

³⁰ NONDUM ENIM VENERAT IESUS IN CASTELLUM, SED ERAT ADHUC IN ILLO LOCO, UBI OCCURRERAT EI MARTHA.

³⁰ Mert Jézus még nem ért le a faluba, hanem ott volt, ahol Márta találkozott vele.

³⁰ Jézus ugyanis még nem ért a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Márta eléje ment.

³⁰ Jézus ugyanis még nem ért a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Mártával találkozott.

³⁰ *Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala.*

³⁰ *De Jézus még nem ért be a faluba, hanem ott volt, ahol Márta találkozott vele.*

³¹ IUDAEI IGITUR, QUI ERANT CUM EA IN DOMO ET CONSOLABANTUR EAM, CUM VIDISSENT MARIAM QUIA CITO SURREXIT ET EXIIT, SECUTI SUNT EAM PUTANTES: “VADIT AD MONUMENTUM, UT PLORET IBI”.

³¹ Amikor a zsidók, akik ott maradtak vele a házban és vigasztalták, látták, hogy Mária gyorsan feláll és elsiet, utánamentek. Azt gondolták, hogy a sírhoz megy sírni.

³¹ A zsidók pedig, akik a házban vele voltak és őt vigasztalták, amikor látták, hogy Mária gyorsan fölkelt és kiment, utánamentek, mert azt gondolták: »A sírhoz megy, hogy ott sírjon.«

³¹ Mikor a zsidók, akik a házban maradtak vele és vigasztalták, látták, hogy Mária gyorsan fölkel és kimegy, utánamentek. A sírhoz megy, gondolták, hogy ott sírjon.

³¹ A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon.

³¹ A zsidók, akik vele voltak a házban és vigasztalták, látták, hogy Mária hirtelen feláll és kimegy. Utánamentek tehát, mert azt hitték, a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon.

³² MARIA ERGO, CUM VENISSET UBI ERAT IESUS, VIDENS EUM CECIDIT AD PEDES EIUS DICENS EI: “DOMINE, SI FUISSES HIC, NON ESSET MORTUUS FRATER MEUS!”.

³² Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta, e szavakkal borult a lába elé: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem.”

³² Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt, lábaihoz borult, és azt mondta neki: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.«

³² Mikor Mária odaért és meglátta Jézust, e szavakkal borult lábához: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”

³² Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem.

³² Mária pedig, amint Jézushoz ért és meglátta őt, a lába elé borult, és így szólt: – Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

³³ IESUS ERGO, UT VIDIT EAM PLORANTEM ET IUDAEOS, QUI VENERANT CUM EA, PLORANTES, FREMUIT SPIRITU ET TURBAVIT SEIPSUM

³³ Amikor látta, hogy sírnak, Jézus lelke mélyéig megrendült.

³³ Jézus pedig, látva, hogy sír, és hogy a vele érkező zsidók is sírnak, a lelke mélyéig megindult és megrendült.

³³ *Jézus látva, hogy sír és hogy a vele jött zsidók is sírnak, lelke mélyéig megrendült.*

³³ *Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsula lelkében és igen megrendüle.*

³³ *Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és azok a zsidók is sírnak, akik vele jöttek, megrendült lelkében és indulat fogta el. –*

³⁴ ET DIXIT: “UBI POSUISTIS EUM?”. DICUNT EI: “DOMINE, VENI ET VIDE”.

³⁴ „Hova tettétek?” – kérdezte megindultan. „Gyere, Uram – felelték –, és nézd meg!”

³⁴ Megkérdezte: »Hová tettétek őt?« Azt felelték neki: »Uram, jöjj és lásd!«

³⁴ „Hová tettétek őt?” – kérdezte. „Jöjj, Uram, felelték, nézd meg.”

³⁴ *És monda: Hová helyeztétek őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!*

³⁴ *Hova helyeztétek őt? – kérdezte. – Urunk, jöjj és lásd! – felelik neki.*

³⁵ LACRIMATUS EST IESUS.

³⁵ Jézus könnyekre fakadt.

³⁵ Jézus könnyezett.

³⁵ *Jézus könnyekre fakadt.*

³⁵ *Könnyekre fakadt Jézus.*

³⁵ *Jézus könnyekre fakadt.*

³⁶ DICEBANT ERGO IUDAEI: “ECCE QUOMODO AMABAT EUM!”.

³⁶ Erre a zsidók megjegyezték: „Nézzétek, mennyire szerette!”

³⁶ Erre a zsidók azt mondták: »Íme, mennyire szerette őt!«

³⁶ „Nézzétek, mondták a zsidók, mennyire szerette őt.”

³⁶ *Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt!*

³⁶ *A zsidók ezt mondták: – Látjátok, mennyire szerette!*

³⁷ QUIDAM AUTEM DIXERUNT EX IPSIS: “NON POTERAT HIC, QUI APERUIT OCULOS CAECI, FACERE, UT ET HIC NON MORERETUR?”.

³⁷ Némelyek azonban így vélekedtek: „Ha a vaknak vissza tudta adni a szeme világát, azt nem tudta volna megakadályozni, hogy ne haljon meg?”

³⁷ De voltak köztük, akik így szóltak: »Ő, aki megnyitotta a vak szemeit, nem tehette volna meg, hogy ez meg ne haljon?«

³⁷ Némelyek azonban megjegyezték: „Ő, aki visszaadta a vak látását, nem tudta volna megakadályozni, hogy ez meghaljon?”

³⁷ Némelyek pedig mondának közölök: *Nem megtehetette volna-e ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?*

³⁷ De néhányan közülük így szóltak: – Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?

³⁸ IESUS ERGO RURSUM FREMENS IN SEMETIPSO, VENIT AD MONUMENTUM; ERAT AUTEM SPELUNCA, ET LAPIS SUPERPOSITUS ERAT EI.

³⁸ Jézus szíve mélyéig megrendült, s odament a sírhoz, amely egy kővel eltorlaszolt barlang volt.

³⁸ Jézus, lelkében még mindig megindulva a sírhoz ment. Egy barlang volt az, és kővel volt befedve.

³⁸ Jézus még mindig mélyen megrendülve a sírhoz ment. Az egy kővel elzárt barlang volt.

³⁸ Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta.

³⁸ Jézus – még mindig mélyen megindulva – a sírhoz ért. Ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta.

³⁹ AIT IESUS: “TOLLITE LAPIDEM!”. DICIT EI MARTHA, SOROR EIUS, QUI MORTUUS FUERAT: “DOMINE, IAM FOETET; QUATRIDUANUS ENIM EST!”.

³⁹ „Hengerítsétek el a követ!” – szólt Jézus. De Márta, az elhunyt nővére tiltakozott: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.”

³⁹ Jézus így szólt: »Vegyétek el a követ!« Márta, a megholt nővére azt mondta neki: »Uram, már szaga van, hiszen negyednapos!«

³⁹ „Vegyétek el a követ” – szólt Jézus. Márta, az elhunyt nővére megjegyezte: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.”

³⁹ Monda Jézus: *Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.*

³⁹ Jézus így szólt: – Vegyétek el a követ! Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: – Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.

⁴⁰ DICT EI IESUS: “NONNE DIXI TIBI QUONIAM, SI CREDIDERIS, VIDEBIS GLORIAM DEI?”.

⁴⁰ Jézus így felelt: „Nemde azt mondtam: ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?”

⁴⁰ Jézus azt felelte neki: »Nem azt mondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?«

⁴⁰ Jézus így felelt: „Nem mondtam: ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?”

⁴⁰ Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?

⁴⁰ Jézus így válaszolt: – Ugye megmondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?

⁴¹ TULERUNT ERGO LAPIDEM. IESUS AUTEM, ELEVATIS SURSUM OCULIS, DIXIT: “PATER, GRATIAS AGO TIBI QUONIAM AUDISTI ME.

⁴¹ Erre elhengerítették a követ, Jézus pedig az égre emelte tekintetét és így imádkozott: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

⁴¹ A követ tehát elvették. Jézus pedig fölemelte szemeit, és így szólt: »Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

⁴¹ Elvették a követ. Jézus égre emelte tekintetét és így imádkozott: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

⁴¹ Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.

⁴¹ Elvették tehát a követ. Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: – Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

⁴² EGO AUTEM SCIEBAM QUIA SEMPER ME AUDIS, SED PROPTER POPULUM, QUI CIRCUMSTAT, DIXI, UT CREDANT QUIA TU ME MISISTI”.

⁴² Tudom, hogy mindig meghallgatsz. Csak a köröttem álló nép miatt mondtam, hogy higgyék: te küldtél engem.”

⁴² Én ugyan tudtam, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló népért mondtam, hogy higgyék, hogy te küldtél engem.«

⁴² Én ugyan tudom, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló népért mondom, hogy higgyék: Te küldtél engem.”

⁴² Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.

⁴² Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.

⁴³ ET HAEC CUM DIXISSET, VOCE MAGNA CLAMAVIT: “LAZARE, VENI FORAS!”.

⁴³ E szavak után hangosan beszólt: „Lázár, jöjj ki!”

⁴³ Miután ezeket mondta, hangosan ezt kiáltotta: »Lázár, jöjj ki!«

⁴³ E szavak után hangos szóval kiáltott: „Lázár, jöjj ki!”

⁴³ És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jöjj ki!

⁴³ Miután ezt mondta, hangosan így kiáltott: – Lázár, jöjj ki!

⁴⁴ PRODIIT, QUI FUERAT MORTUUS, LIGATUS PEDES ET MANUS INSTITIS; ET FACIES ILLIUS SUDARIO ERAT LIGATA. DICIT IESUS EIS: “SOLVITE EUM ET SINITE EUM ABIRE”.

⁴⁴ S a halott kijött. Lába és keze be volt pólyázva, az arcát meg kendő fődte. Jézus szólt nekik: „Oldjátok fel, hogy tudjon járni.”

⁴⁴ S az, aki halott volt, kijött. A lába és a keze pólyával volt körülkötve, és az arcát kendő fődte. Jézus azt mondta nekik: »Oldozzátok ki, és hagyjátok elmenni!«

⁴⁴ A halott (azonnal) kijött. Lába és keze pólyával volt körültekerve, arca pedig kendővel bekötve. Jézus így szólt: „Oldjátok fel, hogy járni tudjon.”

⁴⁴ És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda nekik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni.

⁴⁴ A halott kijött, keze-lába pólyákkal körülkötve. Az arcát kendő fedte. Jézus így szólt hozzájuk: – Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!

⁴⁵ MULTI ERGO EX IUDAEIS, QUI VENERANT AD MARIAM ET VIDERANT, QUAE FECIT, CREDIDERUNT IN EUM;

⁴⁵ A zsidók közül, akik fölkeresték Máriát, sokan látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne.

⁴⁵ Sokan a zsidók közül, akik Máriához és Mártához jöttek, és látták, amit tett, hittek benne.

⁴⁵ Sok zsidó jött akkor Máriához és Mártához. Látták, amit Jézus tett, és hittek benne.

⁴⁵ Sokan hívének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala.

⁴⁵ Ekkor sokan kezdtek hinni benne azok közül a zsidók közül, akik Máriához jöttek, és látták, amit Jézus tett.

1.3. BEHATÁROLÁS

A János-evangélium 11. fejezetének nagy részét a Lázárról szóló epizód teszi ki, amelynek helyszíne: Betánia. A szakasz főszereplőit az evangélista név szerint is kiemeli: Jézus, Mária, Márta és az elhunyt Lázár. Jézus Júdeán kívül tartózkodik (talán Péreában, a Jordántól keletre /vö. Jn 10,40/), ahonnan két nap után a Jeruzsálemhez közeli Betániába érkezik (Jn 11,6-7), s innen vonul majd vissza Efraimba (Jn 11,54). Az epizód központi

témája Lázár feltámasztása, amelynek hírének egyesek elviszik a farizeusoknak, akik a főpapokkal, Kaifás vezetésével, a Főtanácsban Jézus halála mellett döntenek (Jn 11,46-53). Tehát az evangéliumi szakasz a Jn 11,1-45 versek között határolható be.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista Lázár feltámasztásának történetén keresztül azon a tényen felül, hogy Jézus, az élet ura Lázárt visszahozta a halálból erre az életre, Jézus messiási mivoltát kívánja hangsúlyozni. Az ötevennégy versből álló fejezet középponti mondanivalóját a huszonhetedik versben találjuk: „Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön!” (Jn 11,27).

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

φιλεῖς (filejsz): szereted, szeretsz (Jn 11,3)

ἐφιλει (efilej): szerette (Jn 11,36)

Az ige a görög nyelvben a barátok, a testvérek közötti szeretetet fejezi ki. Olyan szeretetről van szó, amely várja a viszonzást. Érdekes megfigyelni, hogy a szakaszban e két igealakot Jézusról mások mondják: Lázár lánytestvérei, és a gyászolók mellett álló zsidók. Nem egy egyszeri, hanem egy folyamatos cselekvést ír le a jelen idejű (Jn 11,3), illetve a folyamatos múlt idejű (Jn 11,36) igealak. Az emberek szemében Jézus szeretete tehát állandó és baráti Lázár és annak testvérei iránt.

ὁ φίλος (ho filosz): a barát (Jn 11,11)

A János-evangéliumban Jézus a 'barát' kifejezést először Keresztelő Jánosra használja, amikor róla mint a „vőlegény barátjáról”, azaz Jézus barátjáról beszél (Jn 3,29). Lázárt a „mi barátunknak” nevezi, vagyis Jézusnak és a tanítványoknak közös barátjának (Jn 11,11). Végül az apostolokat az „ő barátainak” hívja, mert mindent feltárt előttük, amit az Atyától hallott, és kész életét adni értük (Jn 15,13-15). Ezáltal Lázár személye Keresztelő Jánoshoz és az apostolokhoz hasonlóan kiemelkedik az evangéliumban, mert Jézus megajándékozza őt is a testvéri barátságával, amit ő maga hangsúlyoz.

ἡγάπα (égápá): szerette (Jn 11,5)

Az ige a többi evangéliumhoz viszonyítva nagyon gyakori Jánosnál. Kifejezi az Atyának a Fiú, illetve az emberek iránti (Jn 3,16.35; 10,17; 14,21.23; 15,9; 17,23-24.26), továbbá Jézusnak az Atya és a tanítványok iránti szeretetét (Jn 13,1.23.34; 14,21.31; 15,9.12; 19,26; 21,7.20). Erre az önzetlen, feltétel nélküli, odaajándékozó szeretetre hívja meg a Mester a tanítványait is (Jn 13,34; 14,15.21.23.28; 15,12.17; 21,15-16).

Az evangélista megjegyzi, folyamatos múlt időben, vagyis rendszeres, ismétlődő cselekedetként, hogy Jézus ilyen szeretettel szerette Lázárt és lánytestvéreit (Jn 11,5), illetve a szeretett tanítványt is (Jn 13,23; 21,7.20), ami által e szereplők kiemelkednek a többiek közül a negyedik evangéliumban.

Εγώ εἰμι (*egó ejmi*) én vagyok (Jn 11,25)

A szókapcsolat mély értelmű kifejezés, ami visszaütal titokzatos módon Isten Nevére, aki így mutatkozott be annak idején Mózesnek: „Én vagyok az, aki vagyok” (Kivonulás könyve 3,14). Tehát Jézus isteni mivoltát hirdetik ezek a szavak. János-evangéliumban többször beszél így magáról Jézus hozzákapsolva egy-egy kijelentést még, amivel küldetését, identitását tárja fel hallgatói előtt. Jézus az „élet kenyere” (Jn 6,48), a „világ világossága” (Jn 8,12), a „kapu” (Jn 10,9), a „jó pásztor” (Jn 10,11.14), a „feltámadás és az élet” (Jn 11,25), az „út, az igazság és az élet” (Jn 14,6), az „igazi szőlőtő” (Jn 15,1.5).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 7,31 A népből sokan hittek benne. „Hát több csodajelel visz végbe, ha eljön a Messiás, mint amennyit ez végbevitt?” – kérdezgették.

Jn 8,51 Bizony, bizony, mondom nektek: aki megtartja tanításomat, az nem ízleli meg a halált örökre.

Jn 12,9-11 Amikor megtudták, hogy ott tartózkodik, a zsidók közül sokan elmentek, nemcsak Jézus kedvéért, hanem hogy Lázárt is lássák, akit feltámasztott a halálból. Erre a főpapok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert miatta sok zsidó elment oda, és hitt Jézusban.

Szinoptikus párhuzamok

Mt 9,24 rájuk szólt: „Menjetez innét, hiszen nem halt meg a kislány, csak alszik!” Erre kinevették.

Mt 16,16 Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.”

Mk 5,39 Bement, s így szólt hozzájuk: „Mit lármáztok itt, mit sírtok? A kislány nem halt meg, csak alszik.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

1Jn 2,11 Aki azonban gyűlöli testvérét, az sötétségben van, a sötétségben jár, és nem tudja, hová megy, mert a sötétség megvakította.

1Jn 3,14 Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket. Aki nem szeret, a halálban marad.

1Jn 5,20 Tudjuk, hogy az Isten Fia eljött, és megadta nekünk a belátást ahhoz, hogy megismerjük az Igazat. Mi az Igazban vagyunk, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Jeruzsálemi Szent Kürillosz: Ha a hitet tartjuk, akkor leküzdhetetlenek és minden erőnnel ékesek leszünk. Ilyen nagy ereje van a hitnek, hogy még a tengeren járó embereket is könnyűvé teszi. Hiszen hozzánk hasonló ember volt Péter, testből és vérből állt, ugyanazokból a táplálékokból, minr mi, de amikor azt mondja neki: „jőjj”, hitt, a vízen járt, minden alpnál szilárdabb volt a hite a vízen, és a testi súlyt a hit könnyűsége fenntartotta. Ám csak addig volt biztos járása a vízen, amíg hitt, amikor azonban kételkedni kezdett, kezdett süllyedni is.

A hitnek akkora ereje van, hogy nemcsak a hívőket menti meg, hanem egyesek hite nyomán mások is üdvözülnek. Kafarnaumban nem volt hívó az a béna, hanem azok hittek, akik hordágyon odavitték, és lebontották a tetőt. A beteg testtel együtt szenved a lélek is. Ne gondold, hogy csak én vádolom ezzel. Az evangélium maga mondja: „Jézus látva”, nem az ő hitét, hanem „látva azok hitét, így szólt a bénához: kelj fel”. Akik vitték, azok hittek, és aki béna volt, az nyert gyógyulást.

Még biztosabb példán akarod látni, hogy egyesek hite megmenthet másokat? Meghalt Lázár, eltelt egy, kettő, sőt három nap már, fellazultak már kötelékei, a rothadás emésztette a testet. Hogyan volt lehetséges hinni, hogy a már négynapos holtat a Megváltó feltámasztja, és miatta elhívni? De ami hiányzott a halottból, azt pótolták nővérei. Amikor az Úr megjött, a nővér leborul előtte, Jézus pedig megkérdezi: „hová tettétek?” Az így válaszol: „Uram, már szaga van, negyednapos immár.” Az Úr azonban ezt mondja: „Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét.” Mintha azt mondta volna: te pótolod azt hiteddel, ami az elhunytból hiányzik. És a nővérek hitének akkora ereje van, hogy visszahívja az alvilág kapuiból a holtat. Mások is hihetnek mások helyett, s így holtakat tudtak feltámasztani.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

992. A halottak föltámadását Isten fokozatosan nyilatkoztatta ki népének. A halottak testi föltámadásába vetett remény úgy bontakozott ki, mint az egész ember, a lélek és a test Teremtőjébe, Istenbe vetett hit logikus következménye. Az égnek és a földnek Teremtője ugyanaz, mint aki hűségesen tartja az Ábrahámval és utódaival kötött Szövetséget. A föltámadás hite ebben a kettős távlatban kezdett megmutatkozni. A Makkabeus vértanúk megkínóztatásuk közepette vallották:

„A világ Királya minket, akik az Ő törvényeiért halunk meg, föl fog támasztani az élet örök föltámadására” (2Mak 7,9). „Jobb nekünk, akiket emberek halálra adnak, várni Istentől a reményt, hogy újra életre támaszt minket” (7,14).

993. A farizeusok és az Úr sok kortársa várta a föltámadást. Jézus a föltámadást határozottan tanítja. A szadduceusoknak, akik tagadják, így válaszol: „Nem azért tévedtek-e, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem Isten hatalmát?” (Mk 12,24). A föltámadás

hite abba az Istenbe vetett hitre támaszkodik, aki „nem a holtak Istene, hanem az élőké” (Mk 12,27).

994. Sőt: Jézus a föltámadásba vetett hitet összekapcsolja saját személyével: „Én vagyok a föltámadás és az élet” (Jn 11,25). Maga Jézus fogja föltámasztani az utolsó napon azokat, akik Benne hittek, s akik ették az Ő testét és itták az Ő véré. Ennek már most jelét és zálogát adja azzal, hogy néhány halottnak visszaadja az életet, így jövendölvén a föltámadását, bár az más létrendbe tartozik. Erről a teljesen egyedülálló eseményről úgy beszél, mint Jónás jeléről, mint a Templom jeléről: megjövendőli föltámadását a megölése utáni harmadnapon.

995. Krisztus tanújának lenni nem más, mint „az ő föltámadása tanújának lenni” (ApCsel 1,22), miután ettek és ittak „vele együtt föltámadása után” (10,41). A föltámadás keresztény reményét teljesen megpecsételik a föltámadt Krisztussal történt találkozások. Föl fogunk támadni, mint Ő, Ővele és Őáltala.

996. A föltámadás keresztény hite kezdettől fogva értetlenségekkel és ellenkezésekkel találkozott. „Egyetlen dologban sem mondanak ellent a keresztény hitnek oly hevesen, konokul, minden erővel, perlekedve, mint a test föltámadásának.” Azt általában elfogadják az emberek, hogy az emberi személy élete a halál után szellemi módon folytatódik. De hogyan lehet azt elhinni, hogy ez az oly nyilvánvalóan halandó test képes lesz föltámadni az örök életre?

549. Amikor Jézus embereket a földi éhségtől, igazságtalanságtól, betegségtől és haláltól megszabadít, messiási jeleket ad. De nem azért jött, hogy a földön minden bajt megszüntessen, hanem hogy az embereket a lehető legrosszabb rabszolgaságból, a bűn szolgaságából kiszabadítsa, mely hatálytalanítja istengyermeki hivatásukat és oka mindenfajta emberi rabszolgaságnak.

640. „Miért keresitek az élőket a halottak között? Nincs itt, föltámadott” (Lk 24,5–6). A húsvéti események között az első elem, amit megtalálnak, az üres sír. Önmagában még nem jelent közvetlen bizonyítékot, mert azt, hogy Jézus holtteste nincs a sírban, másképp is lehetett magyarázni. Ennek ellenére az üres sír mindenki számára lényeges jel volt. Megtalálása a tanítványok részéről az első lépést jelentette a föltámadás tényének fölismeréséhez. Így voltak elsősorban a szent asszonyok, majd Péter. „A tanítvány, akit Jézus szeretett” (Jn 20,2), állítja, hogy amikor bement a sírba és fölfedezte a „lehelyezett gyolcsokat” (Jn 20,6), látott és hitt. Ez föltételezi, hogy az üres sír láttán megbizonyosodott arról, hogy Jézus testének távolléte nem lehet emberi mű, és Jézus nem egyszerűen visszatért a földi életbe, mint Lázár.

646. Krisztus föltámadása nem a földi életbe való visszatérés volt, mint azon föltámasztások esetében, melyeket Ő húsvét előtt végzett: Jairus kislányáé, a naimi ifjúé és Lázáré. E tények csodás események voltak, de a személyek, akikkel a csoda történt, a „megszokott” földi életet nyerték vissza Jézus hatalma által. A maguk idejében újból meg fognak halni. Krisztus föltámadása lényegében különbözik ettől. Föltámadott testében a halál állapotából átmegy egy időn és téren túli, másik életbe. Jézus testét a föltámadásban a Szentlélek eltölti hatalommal; dicsőségének állapotában az isteni életben részesedik, úgy, hogy Szent Pál elmondhatta Krisztusról: Ő a mennyei ember.

2603. Az evangélisták Krisztus nyilvános működésének idejéből két imádságát szó szerint följegyezték. Mindkettő hálaadással kezdődik. Az elsőben Jézus megvallja az Atyát, elismeri és áldja Őt azért, mert az Ország misztériumait elrejtette azok elől, akik bölcsnek gondolták magukat, és kinyilatkoztatta az egészen „kicsinyeknek” (a boldogságok szegényeinek). Az „Igen, Atyám!” megindultsága szíve bensőjét fejezi ki, ragaszkodását az Atya „tetszéséhez”; s ez mintegy visszhangja Anyja „Fiat”-jának a fogantatáskor, és mintegy előrevetítése annak, amit Ő maga fog mondani az Atyának az agóniában. Jézus egész imádsága nem más, mint emberi szívének szeretettel teljes ragaszkodása „az Atya akaratának misztériumához”.

2604. A másik imádságot, mely Lázár föltámasztása előtt hangzott el, Szent János jegyezte föl. A hálaadás megelőzi az eseményt: „Atyám, hálát adok neked, mert meghallgattál”, ami magában foglalja, hogy az Atya mindig meghallgatja kérését; és Jézus azonnal hozzáfűzi: „Én ugyan tudtam, hogy mindig meghallgatsz engem”, ami magában foglalja, hogy Jézus a maga részéről folyamatosan kér. Így Jézus hálaadástól vezérelt imádsága kinyilatkoztatja nekünk, hogyan kell kérnünk: még mielőtt az ajándékot megkapná, Jézus azonosul Istennel, aki ajándékoz és aki adományokban Önmagát ajándékozza. Az Adományozó értékesebb, mint az ígért adomány. Ő a „Kincs”, és Fiának szíve Benne van. Az ajándék „hozzá” adatik.

Jézus „papi imájának” az üdvösség rendjében egyedülálló helye van. Erről az első szakasz végén fogunk elmélkedni. Ez föltárja Főpapunk mindig aktuális imádságát, s ugyanakkor magában foglalja azt, amire minket tanít az Atyához szóló imádságunkban, amit a második szakaszban fogunk magyarázni.

1002. Ha igaz, hogy Krisztus „az utolsó napon” föl fog minket támasztani, az is igaz, hogy Krisztussal együtt bizonyos értelemben már föltámadtunk. Valójában ugyanis a keresztény élet a Szentlélek miatt már a földön részesedés Krisztus halálában és föltámadásában:

„Vele együtt temettek el a keresztségben, vele is támadtok föl az Isten erejébe vetett hit által, aki föltámasztotta Őt halottaiból (...). Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján.” (Kol 2,12; 3,1)

1003. A hívők, akik a keresztség által egyesültek Krisztussal, már valóságosan részesei a föltámadott Krisztus mennyei életének, de ez az élet „elrejtett” marad „Krisztussal Istenben” (Kol 3,3). Isten „Krisztus Jézusban ugyanis föltámasztott minket, és vele együtt maga mellé ültetett a mennyben” (Ef 2,6). Mivel az Eucharishtiában Krisztus testével táplálkozunk, már az Ő testéhez tartozunk. Amikor majd az utolsó napon föltámadunk, mi is megjelenünk „Vele együtt dicsőségben” (Kol 3,4).

1004. Ezt a napot várva a hívő teste és lelke már részesedik a „Krisztusban” való lét méltóságában; ezért kell tisztelnünk a saját testünket, de mások testét is, főként amikor szenved:

„A test (...) az Úrért van, az Úr pedig a testért. Isten az Urat föltámasztotta, s minket is föl fog támasztani hatalmával. Nem tudjátok, hogy testetek Krisztus tagja? (...) Nem vagytok a magatokéi. (...) Dicsőítsétek meg tehát az Istent testetekben!” (1Kor 6,13–15.19–20)

1402. Egy ősi imádságában így magasztalja az Egyház az Eucharisztia misztériumát: „Ó, szentséges lakoma, Krisztust vesszük rajta. Felidézzük szenvedésének emlékét, lelkünket kegyelem tölti el, és a jövődő dicsőség záloga nekünk adatik.” Ha az Eucharisztia az Úr húsvétjának emlékezete, ha az oltár áldozatából részesülők „a mennyei áldás és kegyelem teljessége” tölti el, akkor az Eucharisztia a mennyei dicsőség elővételezése is.

1403. Az utolsó vacsorán maga az Úr irányította tanítványai figyelmét a húsvétnak az Isten országában történő beteljesedésére: „Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában” (Mt 26,29). Valahányszor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, emlékezik erre az ígéretre, és tekintetét arra irányítja, „aki eljön” (Jel 1,4). Imádságában hívja az Ő eljövételét: „Marana tha!” (1Kor 16,22), „Jöjj el, Uram Jézus!” (Jel 22,20). „Jöjjön el a te kegyelmed, és múljék el e világ!”

1404. Az Egyház tudja, hogy Eucharisziájában az Úr már most eljön és benne közöttünk van. Mégis, ez a jelenlét elfátyolozott. Ezért ünnepeljük mi az Eucharisziát úgy, hogy „reménykedve várjuk Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét”, és kérjük, hogy „országodban majd reményünk szerint (mindannyian) dicsőségedben örökre részesüljünk, amikor letörölsz szemünkről minden könnyet, és színről színre látunk téged, Istenünk. Hasonlók leszünk hozzád mindörökre, és vég nélkül dicsőítünk téged, Krisztus, a mi Urunk által”.

1405. E nagy reménységnek, tudniillik az új égnek és az új földnek – melyekben igazságosság lakik – nincs biztosabb záloga, sem nyilvánvalóbb pecsétje, mint az Eucharisztia. Valójában valahányszor e misztériumot ünnepeljük, „megváltásunk műve valósul meg”, és mi „egy kenyeret (...) (törünk meg), mely a halhatatlanság orvossága, ellenméreg, hogy meg ne haljunk, hanem mindig éljünk Jézus Krisztusban”.

1524. A haldoklóknak az Egyház a betegek kenete mellett följajánlja az Eucharisziát, mint útravalót. Az Atyához való átmenetel e pillanatában a Krisztus testével és vérével való egyesülésnek egész különös jelentése és fontossága van. Az örök élet magva és a föltámadás ereje az Úr szava szerint: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és Én föl fogom támasztani őt az utolsó napon” (Jn 6,54). Az Eucharisztia, a meghalt és föltámadott Krisztus szentsége ekkor a halálból az életre, az evilágból az Atyához való átmenetel szentsége.

989. Erősen hisszük és ezért reméljük: amint Krisztus valóban föltámadt a holtak közül és örökké él, úgy haláluk után az igazak is örökké élni fognak a föltámadt Krisztussal, és Ő föltámasztja őket az utolsó napon. Föltámadásunk, miként az Övé, a Szentháromság műve lesz:

„Ha pedig bennetek lakik annak Lelke, aki föltámasztotta Jézust a halálból, ő, aki Jézus Krisztust föltámasztotta a halottak közül, halandó testeteket is életre kelti bennetek lakó Lelke által (Róm 8,11).

990. A „test” szó az embert jelöli gyöngeségének és halandóságának állapotában. A „test föltámadása” azt jelenti, hogy a halál után nem csupán a lélek élete halhatatlan, hanem „halandó testünk” (Róm 8,11) is újra magára fogja öltetni az életet.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTOR HOMINIS KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

7. Krisztus misztériumában

Azok az utak, melyeken a mai Egyházat a Zsinat elindította, s melyeket VI. Pál pápa első enciklikájában kijelölt, minden bizonnyal hosszasan követendőek lesznek számunkra is. Az új korszakot megnyitva azonban joggal kérdezhetjük: Merre haladjunk? Mit kell tennünk, hogy az Egyháznak ebben az új Adventjében, amikor egy új évezred felé közeledünk, közelebb jussunk Ahhoz, akit a Szentírás így nevez: „Örök Atya”, „a jövő századok Atyja”? Elsősorban ezt kell az új pápának keresnie, miközben a hit engedelmisségével követi a parancsot, melyet az Úr Krisztus nem is egyszer adott Péternek: „Legeltesd bárányaimat!” – ami azt jelenti: légy pásztor a nyájamnak; és másutt: „Te pedig megtérve, erősítsd meg a testvéreidet!”.

Ezekre a kérdésekre, Testvéreim, Fiaim és Leányaim, egyetlen alapvető választ kell adnunk: egész lelkünkkel, értelmünkkel, akaratunkkal és szívünkkel Krisztus, a mi Megváltónk felé kell fordulnunk; Krisztus felé, aki az emberiség Megváltója. Rá akarunk tekinteni, mert csak Őbenne, az Isten Fiában van üdvösségünk, és Péterrel együtt mondjuk: „Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak!”

Az Egyház önismerete által, melyet a Zsinat annyira elmélyített, ezen az önismeret minden fokán, s minden cselekvési formában, melyekben az Egyház él, megnyilatkozik és magára eszmél, állandóan arra felé kell törekednünk, aki az „Egyház Feje” „aki által és akiért minden van”; feléje, aki „az út és az igazság” ugyanakkor a „föltámadás és az élet” is akit ha látunk, az Atyát látjuk akinek el kellett tőlünk mennie – tudniillik a kereszthalál és a mennybemenetel által –, hogy a Vigasztaló eljöjjön hozzánk, sőt most is szüntelenül jöjjön, mint az igazság Lelke Őbenne van „a bölcsesség és tudomány minden kincse”, és az ő teste az Egyház. Az Egyház „Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberi nem egységének”; és mindezeknek Ő a forrása! Ő maga! A Megváltó!

Az Egyház szünet nélkül hallgatja az Ő szavait, állandóan újra olvassa, áhítattal eleveníti föl életének legapróbb részleteit is. Ezeket a szavakat a nem keresztények is hallják. Krisztus élete sok olyan emberhez is szól, aki még nem tudja megismételni Péterrel: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!”. Ő, az élő Isten Fia emberként is szól az emberekhez: beszél az élete, embersége, igazság iránti hűsége és mindeneket átölelő szeretete. Beszél kereszthalála, fájdalmanak és magányának mérhetetlen nagysága is. Az Egyház pedig állandóan megemlékezik kereszthaláláról és föltámadásáról, s éppen ez a megemlékezés jelenti az Egyház mindennapi életének lényegét. Mert Krisztusnak, Mesterének és Urának parancsa szerint az Egyház szüntelenül ünnepli az Eucharisziát, melyben fölfedezi „az élet és szentség forrását” a kegyelemnek és az Istennel való kiengesztelésnek hatásos jelét, az örök élet zálogát. Az Egyház elevenen őrzi az Eucharisztia misztériumát, és örömmel merít belőle, sőt állandóan keresi a lehetőségeket, hogyan tudná Mesterének és Urának misztériumát közelebb vinni az emberekhez: a népekhez, nemzetekhez, a következő nemzedékhez, minden egyes emberhez személy szerint, s az Apostol példája szerint ismételteti: „Elhatároztam, hogy nem akarok másról

tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a Megfeszítettéről”. Az Egyház a megváltás misztériumának körében él, mert életének és tevékenységének ez alapvető princípiuma.

18. Az Egyház gondja az ember hivatása körül

Korunk emberének ez a szükségszerűen rövidre fogott szemügyrevétele is arra készítet, hogy szívünk és lelkünk még jobban az Úr Jézus Krisztus és a Megváltás misztériuma felé forduljon, mely az igazság és a szeretet különleges erejével zárja magába az ember problémáját. Ha Krisztus megtestesülésével valamiképpen minden emberrel egyesült, akkor az Egyháznak, ennek a misztériumnak bőségét és egyetemes irányultságait szemlélve még inkább a saját természete szerint és küldetésének kell élnie. Nem véletlen, hogy Szent Pál úgy beszél az Egyházzal, mint Krisztus testéről. Ha Krisztus titokzatos teste az Isten népe, amint ezt a II. Vatikáni Zsinat a Szentírásra és a szentatyák hagyományára támaszkodva tanítja, akkor nyilvánvaló, hogy e nép minden egyes embere azzal az éltető lélekkel van áthatva, aki Krisztustól származik. Ebből következik, hogy amikor az ember valódi nehézségeit, reményét és fájdalmát, sikereit és bukásait vizsgálja, az Egyház mint test, szervezet, közösség isteni ösztönzésre cselekszik, és annak a Léleknek világosságával és erejével él, mely a megfeszített és föltámadt Krisztusból árad: s éppen ezért él mint Egyház. Az Egyháznak ugyanis nincs más élete, csak az, amelyet Jegyese és Úra ajándékozik neki. Ezért mivel Krisztus a megváltás misztériumában vonta magához az Egyházat, maga az Egyház is nagyon szoros kapcsolatba került minden emberrel.

Krisztusnak az emberekkel való kapcsolata maga is misztérium, amelyből az „új ember” születik, aki arra van hivatva, hogy része legyen Isten életében, és azért teremti Isten újjá Krisztusban, hogy elnyerje az igazság és a kegyelem teljességét. Krisztus kapcsolata az emberrel élet és az élet forrása, amint világosan mondja ezt Szent János evangéliumának előszavában: „Az Ige megadta nekik a hatalmat, hogy Isten fiaivá legyenek”. Ez az erő, amely belülről átformálja az embert, egy új életnek lesza forrása, mely élet nem örepszik és nem fogy el, hanem megmarad az örök életre. Az ember hivatásának végső beteljesedése ez az élet, amelyet az Atya ígért meg és kínál föl Krisztusban minden embernek; abban a Krisztusban, aki örök és egyszülött Fiú, de „amikor elérkezett az idő teljessége”, Szűz Máriától emberként megszületett. Ez az élet annak a „sorsnak” beteljesedése, amelyet Isten öröktől fogva készített az embernek. Ez a sors isteni utat jelent, mely áthalad minden titkon, minden ismeretlen dolgon, az ember evilági sorsának minden buktatóján és zsákutcáján. Mert ha mindezek a végzet következettségével a mulandó életet a halálban a végéhez viszik, ahol a testi élet kialszik, Krisztus megjelenik előttünk és így szól: „Én vagyok a föltámadás és az élet, aki bennem hisz, nem hal meg mindörökre”. A keresztre feszített Krisztusban, akit eltemettek, de föltámadt a sírból, „fölragyogott nekünk a feltámadás boldog reménye és az eljövendő halhatatlan élet ígérete”; de mindazt a test halála után kapja meg az ember, így részesedve abból a sorsból, melynek az egész anyagvilág alá van vetve. Nekünk magunknak is eltökélt szándékunk, hogy napról napra kutassuk annak az igazságnak mélységeit, melyet az ember Megváltója így mond: „A lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit”. E szavak azonban, ámbár azonnal nem látszik, az ember nagyon komoly állítását hordozzák: állítják atestet, amelyet a Lélek éltet.

Az Egyház ezt valóságként tapasztalja meg saját életében, és ebből az igazságból él az ember felé fordulva. Ezért élhet úgy, hogy nem szorítja korlátok közé egy emberi élet rövid ideje, ugyanakkor gondos szeretettel foglalkozzék minden olyan dologgal, melyek e földi életben fontosak az emberi lélek számára; annak az emberi léleknek, amelyet örök nyugalanság sürget Szent Ágoston e szavai szerint: „Uram, magadnak teremtetél minket és nyugtalan a szívünk, amíg el nem nyugszik Benned”. Ebben a termékeny nyugalanságban válik tapinthatóvá és benne lüktet az, ami leginkább emberi az emberben: az igazság keresése, a jóság kielégíthetetlen szomjúsága, a szabadságvágy, a szép kívánása és a lelkiismeret szava. Az Egyház szinte Krisztus szemével vizsgálja az embert, és egyre inkább tudatára ébred, hogy őre annak a kincstárnak, amelyet nem szabad szétszórni, hanem állandóan gyarapítani kell. Hiszen az Úr Jézus Krisztus megmondta: „Aki nem gyűjt velem, az szétszór”. Az emberiségnek ez a nagy kincstára azzal a misztériummal is ékes, melynek révén Isten fiai lehetünk, és elnyerhetjük a „fogadott fiúság” ajándékát Isten egyszülött Fiában, akiben így szólíthatjuk az Istent: Abba! Atya! E kincstár egyúttal hatalmas erőforrás is, mely előbb belülről fogja egységbe az Egyházat, majd lehetőséget ad neki a külső cselekvésre. Ez az erő köti az Egyházat Krisztus Lelkéhez, ahhoz a Szentlélekhez, akit a Megváltó ígért meg, akit állandóan küld, s aki ugyanúgy, mint Pünkösöd napján, állandóan eljön. Így mutatkozik meg az emberekben a Lélek ereje a Lélek ajándékai és gyümölcsei. S úgy látszik, korunk Egyháza napról napra hevesebb vágyakozással és szent türelmetlenséggel hívja a Lelket: „Jöjj SzentlélekIsten! Jöjj el, jöjj el! Mosd meg, ami szennyezett! Asszuságra hints vizet! Orvosold a sebhelyet! Simogasd a darabost! Fölmelengsd a fagyost! Útra vidd, ki tévelyeg!”

Ez a Lélekhez intézett könyörgés, mellyel a Szentlelket kérjük, cáfolat minden olyan elméletre, mely korunkban csak az anyaghoz vezet vissza mindent. Éppen e materializmusokból származik az emberszívek vágyainak kielégíthetlensége. Ezt az imádságot sokfelé hallani, és úgy látszik, sokféle gyümölcsöt terem. Lehet azt állítani, hogy ez nemcsak az Egyház imádsága? Lehet, mert a lélekhez tartozó dolgok utáni nagy vágyat sokan kifejezik, akik az Egyház látható határain kívül élnek. De nem azt az igazságot bizonyítja ez, melyet a Lumen gentium konstitúcióban a Zsinat olyan részletesen elemzett, amikor azt tanítja, hogy „az Egyház pedig Krisztusban mintegy szakramentuma, vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének”? Ez a Lélek által a Lélekhez intézett imádság arra is képessé tesz, hogy szüntelenül mélyebbre hatoljunk a Megváltás misztériumába, mely által az a Krisztus, aki egy az Atyával, és minden emberrel közösséget vállalt, szünet nélkül adja nekünk a Szentlelket, aki megismerteti velünk a Fiú gondolatait, és elvezet minket az Atyához. Ezért az Egyháznak ebben a korszakban – amely szomjazik a Lélekre, hiszen igazságra, békére, szeretetre, jóságra, erősségre, kötelességtudatra, emberi méltóságra vágyik – e misztérium köré kell fonódnia, hogy belőle nyerje a feladata teljesítéséhez szükséges erőt és világosságot. Ha ugyanis, mint fentebb mondtuk, az ember az Egyház mindennapi életének az útja, akkor az Egyház nem feledkezhet meg soha arról az istengyermeki méltóságról, amelyet Krisztusban kap meg az ember, sem a Szentlélek kegyelméről, sem pedig arról a rendeltetésről, amely az embert a kegyelemre és a dicsőségre szánja. Ezeket mind megfontolva és napról napra tudatosabb hittel és szeretettel vállalva, az Egyház egyre alkalmasabbá válik az ember szolgálatára, amelyre az Úr Krisztus szánta, amikor ezt

mondta: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon”. Az Egyház ezt a feladatát azzal teljesíti, hogy az Úrral együtt végzi Mesterének és Megváltójának „hármasszolgálatát”. E tanítás, amely szentírási alapokra támaszkodik, és a II. Vatikáni Zsinaton teljes fénybe került, nagy hasznára van az Egyház életének. Mikor ugyanis fölfogjuk, hogy Krisztus hármasszolgálatának vagyunk részesei, jobban megértünk minden mást is, amivel az Egyháznak mint társaságnak és Isten népe közösségének itt a földön szolgálnia kell; de az is világosabbá válik, hogyan kell mindegyikünknek egyenként is részt vennie ebben a szolgálatban és küldetésben.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai evangélium (hosszabb forma: Jn11,1-45; rövidebb forma: Jn11,3-7.17.20-27.33-45) Lázár feltámasztását beszéli el. Az egész liturgia azt hirdeti, Jézus a feltámadás és az élet, ez a központi gondolat. Már a kezdőének (Zsolt42(43),1-2) megfogalmazza: „te vagy az én megmentő Istenem”.

Az olvasmány (Ez 37,12b-14) Ezekieltől megerősíti ezt: „Íme, kinyitom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem, és elvezetlek Izrael földjére. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem. Belétek oltom lelkemet és életre keltek” (Ez37,12b-14a). Isten az, aki életre kelt a halálból is.

A szentlecke (Róm8,8-11) szintén a feltámadást hirdeti: „Ha Krisztus bennetek lakik, jóllehet a test a bűn miatt halott, a lélek a megigazulás következtében él. Ha pedig bennetek lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ő, aki Krisztust feltámasztotta a halottak közül, halandó testeteket is életre kelti a bennetek lakó Lelke által” (Róm8,10-11).

Az áldozási ének (Jn11,26) az evangéliumból hallható: „Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre”.

A válaszos zsoltár (Zsolt129 (130),1-2.3-4ab.7-8) már a bűnbocsánatot is említi – az Úr irgalmas, nála van a megváltás és a bűnbocsánat.

A Lázár feltámasztásáról szóló prefáció kifejezi az evangélium tanúságát, s összekapcsolja Jézus emberi együttérző szeretetét az isteni hatalmával: „Ő, mint valóságos ember, megsiratta barátját,

Lázárt, mint örök Isten feltámasztotta őt a sírból. Az egész emberiséget is megszánta és húsvéti szentségei által, új életre támasztott minket”.

Jézus Lázár és az emberek iránti szeretetéhez kapcsolható a kezdő könyörgés: „Urunk, Istenünk, segíts minket, hogy életünkben az a fáradhatatlan szeretet vezessen, amellyel Krisztus szerette a világot”.

Az egyetemes könyörgések, valamint a hozzá kapcsolódó papi szövegek mindegyike az evangéliumhoz kapcsolódik, s a központi üzenethez – Jézus a feltámadás és az élet, az élet és halál Ura.

„Imádkozzunk, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztushoz, aki Lázár feltámasztásával megmutatta, hogy ő a Feltámadás és az Élet!”;

„Hogy Egyházad szentségei által minél többen életre támadjanak a lelki halálból!” (1.); „Hogy az élet szolgálatában a népek összefogjanak a háborúk, a járványok és az éhínség leküzdésére!” (2.); „Hogy mindnyájan erőt és bátorítást nyerjünk a feltámadás hitéből!” (3.); „Hogy betegeink időben részesüljenek Jézus vigasztalásában és szentségeinek kegyelmében!” (4.); „Hogy Jézus szavai erősítsenek meg bennünket, amikor szereteteinket gyászoljuk!” (5.); „Mennyei Atyánk! Te szent Fiadat az élet és a halál Urává tetted. Segíts kegyelmeddel, hogy a lelki halálból mindig fel tudjunk támadni, és földi életünk után részünk legyen az örök életben. Krisztus, a mi Urunk által”.

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ:

Itt az alkalmas szent idő (62)

<https://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/35/h/197/itt-az-alkalmas-szent-ido-en-tempus-acceptabile>

Térj meg, keresztény (67)

<https://nepenektar.hu/idoszak/nagybojt/liturgia/35/cantio/202/terj-meg-kereszteny>

GITÁROS, ILLETVE TAIZEI ÉNEKEK:

Dax: Valaki mondta... (02Valaki mondta.mp3)

<https://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Aranyosi Ervin: Élet ott van

Élet ott van, ahol Isten,
Isten nélkül élet nincsen.
Ha Őt, egyszer nem találod,
akkor eljött a halálod...
Elhagyod a földi tested,
bár lélekként ezt kerested.
Élőként pedig a módját:
más emberek, miképp hordják?
Porhüvelyünk mégsem játék,
inkább isteni ajándék.
Ha teheted, ápolj, óvjad,
hogya lehet hosszan hordjad!

Jó hírem van: halál nincsen,
mindenütt ott van az Isten!
Csak te hiszed, hogy elhagyott,

de nézz körül, nem vagy halott!
Tudod, soha nem is leszel,
öröklétűként létezel,
Amit úgy ismersz, halálod,
elfogadod, kitalálod,
s amíg nincs rá magyarázat,
addig elméd folyton lázad.
Bizony, jól át lettél vágva,
ha nem hiszel más világban.

Hiszen Isten ott él benned,
s enged teremtvé lenned.
Nincs halálod, elmúlásod,
jövőd alapjait ásod.
Ha félelmed elfelejtet,
felszabadult lehet lelked,
s az életed szebbé válhat,
öröm, álom rád találhat.
Ha az Istent megtalálod,
többé nem féled halálod!

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- A feltámadás és az örök élet hite mennyire határozza meg a napomat, a tevékenységemet?
- Vajon miért mondhatta ezt Mária: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem! De tudom, hogy most is, bármit kérsz Istentől, megadja neked.”? Kijelentésében vajon már bennfoglaltatott a feltámasztás hite?
- Miért fakadhatott sírva Jézus?
- Hallgatok mindenben az Úr szavára?
- Mit érzett Mária és Márta amikor azt mondták: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!”?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Urunk, Istenünk, segíts minket, hogy életünkben az a fáradhatatlan szeretet vezessen, amellyel Krisztus szerette a világot, és halálra adta értünk önmagát. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Pálos Nővérek imádsága

„Vajon ki az ember, hogy törődsz vele? Az ember fia, hogy gondod van rá?”
Eszközeid vagyunk Istenem. Dicsőséged megnyilvánulásának eszközei egymás számára.
Gyenge, e földön csak rövid ideig élő emberek, akiket a bűn halálba dönt.

Te azt mondtad: Fel fogsz támadni. Nehéz elhinnem, mert nap-mint nap szembesülök bűneimmel, korlátaimmal. „Aki hisz Bennem, még ha meghalt is élni fog” – mondod Lázárról Mártának és nekem is. Mert aki él és hisz Benned, az nem örökre hal meg. Igen, Uram! hiszem és vallom, hogy a lelkem halhatatlan. Egyszer születtem és örökké élek. De amíg ezen a földön földi testben élek, feladataim vannak.

Szeretni a másik embert olyannyira, hogy Te feltámaszthasd őt a lelki halálból.

„Vegyétek el a követ” – vagyis adjak lehetőséget a másik embernek, egyengessem az ő útját a fény felé, a Világ Világossága felé, aki Te vagy. Amíg ő „halott”, nekem, mint engesztelő nővérnek kell kinyitnom szívének kővel elzárt ajtaját, hogy Te bekiálthass a szívébe: Jöjj a fényre! Jöjj a Világ Világosságához! És ő összekötözött végtagokkal, fején kendővel, kijön. Mert Te azért jöttél, hogy életünk legyen és bőségben legyen. Te egymásra bízol bennünket, hogy gondoskodjunk egymásról, törődjünk egymással. Oldozzatok föl, hogy járni tudjon – mondod. Te, Jézus, a magad részét megtetted. Kihoztad a Lázárokat a fényre és ezzel lehetőséget adsz nekünk, és fel is szólítasz, hogy oldozzuk fel, bocsássunk meg neki, adjunk neki új esélyt.

Milyen egyszerű és mégis milyen félelmetes az a hatalom, amit az ember kezébe adsz: „Amit megkötsz a földön, megkötött lesz a mennyben is, amit föloldasz a földön, föl lesz oldva a mennyben is.” (Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk...) „Oldozzatok fel, hogy járni tudjon.”

Uram, segíts neked szót fogadni, hogy már itt a földi életben élhessük a mennyországi életet, hogy Krisztusban szeretett testvérei, nővérei és anyja lehessünk egymás számára!

Hozz ki a fényre, hogy hozzáférhető legyek! Oldozzatok fel, hogy járni tudjak és én is feloldozhassam, akiket megkötöttem. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia (Jn 11, 1-45)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- ha hiszek Jézus Krisztusban, és ha ennek a hitnek a fényében élek, akkor örök életet kapok Istentől!
- az Úrnak terve van Velem. Fel fogok támadni!
- Istennek hatalma van a halál felett.
- örök életem van és engem is feltámaszt Isten, ha hiszek benne rendületlenül.
- még a halálnak sincs hatalma azok fölött, akik Jézusban élnek.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- lássék meg rajtam az örök életnek és a feltámadás bizonyosságának az öröme s reménye!
- lelki válságaim, halálaim idején forduljak bizalommal az Úr Istenhez, hiszen Ő az egyetlen, aki feltámaszthatja lelkemet!
- bízzak Isten mindent újjáalkotni képes erejében és törekedjem neki tetszően élni.
- rendszeresen olvassam a Szentírást, Isten szavát, hiszen Lázár is az Úr szavára jött ki a sírból.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyag* kiadványok elsődleges célja, hogy az imádságos bibliaolvasáshoz támpontokat adjanak. A segédanyagok felépítése a *lectio divina* módszer szerinti felosztást követi, egy kötetbe gyűjtve össze a bibliai szöveg megismerését segítő dokumentumok egy válogatását az evangéliumok római katolikus liturgia szerinti szakaszaihoz.

Lectio divina segédanyag, Nagyböjt 5. vasárnap („A” év)
Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Jeruzsálemi Szent Kírillosz gondolatoit Vanyó László fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Aranyosi Ervin: Élet ott van – <http://versek.aranyosiervin.com/tag/elet>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rácz Dávid Ignác, Rácz Édua Anna, Révai László, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Szily Boglárka, Vermes Nikolett.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2023

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu